

Îndurarea lui Dumnezeu

"Lăudați pe Domnul, căci este bun, căci în veac ține îndurarea Lui!" (Psalmul 136:1). Pentru această perfecțiune a caracterului divin Dumnezeu merită toată lauda. De trei ori în trei versete Psalmistul cheamă pe sfinți să aducă mulțumiri Domnului pentru acest atribut extraordinar. Și cu siguranță acesta este cel mai mic lucru care poate fi cerut de la aceia care au beneficiat din plin de ea. Când studiem caracteristicile acestei excelențe divine, nu putem face altceva decât să-L binecuvântăm pe Dumnezeu pentru ea. Îndurarea sa este "mare" (1 Împărați 3:6; Luca 1:78; 1 Petru. 1:3), El este "plin" de ea (Psalmul 86:5), ea "ține în veci pentru cei ce se tem de El" (Psalmul 103 :17). Cu adevărat putem spune împreună cu Psalmistul, "voi lăuda bunătatea Ta" (59:16).

"Voi face să treacă pe dinaintea ta toată frumusețea Mea, și voi chema Numele Domnului înaintea ta; Eu mă îndur de cine vreau să mă îndur, și am milă de cine vreau să am milă" (Exodul 33:19). Prin ce diferă îndurarea lui Dumnezeu de harul Său? Îndurarea lui Dumnezeu a răsărit din bunătatea Divină. Primul indiciu al bunătății lui Dumnezeu este bunăvoința sau mărinimia, cu care El dă din belșug creaturilor Sale; astfel a dat El ființă și viață tuturor lucrurilor. Al doilea indiciu al bunătății lui Dumnezeu este îndurarea Sa, care demonstrează binevoitoarea disponibilitate a lui Dumnezeu de a lua povara de pe umerii creaturilor căzute. Astfel, "îndurarea" implică existența *păcatului*.

Chiar dacă s-ar putea să nu fie ușor, la prima vedere, să observăm o diferență reală între harul și îndurarea lui Dumnezeu, ne ajută totuși dacă ne gândim bine la atitudinea Sa față de îngerii necăzuți. Niciodată El nu Și-a manifestat îndurarea asupra lor, pentru că ei nicicând nu au fost într-o asemenea situație, nepăcătuiind sau necăzând sub efectele blestemului. Totuși, cu siguranță ei sunt subiecții harului liber și suveran al lui Dumnezeu. În primul rând pentru *alegera* lor din rândul tuturor îngerilor, pe care a făcut-o El (1Timotei 5:21). În al doilea rând, ca urmare a alegerii lor, datorate *protecției* Lui ca ei să nu devină apostatați, atunci când Satan s-a răzvrătit și a tras după el a treia parte din stelele cerului (Apocalipsa 12:4). În al treilea rând, făcându-l pe Hristos *Capul* lor (Coloseni 2:10; 1Petru 3:22), prin care ei sunt veșnic în siguranță în starea sfântă în care ei au fost creați. În al patrulea rând, datorită poziției lor înalte cu care au fost desemnați: să locuiască în prezența imediată a lui Dumnezeu (Daniel 7:10), să-L servească permanent în templul Său ceresc, să primească slujbe înalte de la El (Evrei 1:14). Acesta este harul din belșug care se revarsă asupra lor, dar nu este "îndurare".

În încercarea de a studia îndurarea lui Dumnezeu așa cum este arătată în Scriptură, trebuie făcute trei diferențe, dacă vrem să "împărțim drept Cuvântul Adevărului. Prima, există o îndurare *generală* a lui Dumnezeu, care nu se extinde doar asupra tuturor oamenilor, credincioși și necredincioși asemenea, ci și asupra întregii creații: "Îndurările Lui se întind peste *toate* lucrările Lui" (Psalmul 145:9): "El, care dă tuturor viața, suflarea și toate lucrurile" (Fapte 17:25). Dumnezeu are îndurare față de dobitoacele în nevoile lor, și le oferă proviziile potrivite. A doua diferență, există o îndurare *specială* a lui Dumnezeu care se manifestă asupra copiilor oamenilor, ajutându-i și susținându-i, fără a ține seama de păcatele lor. Tot lor, El le acordă toate nevoile vieții: "Căci El face să răsară soarele Său peste cei răi și peste cei buni, și dă ploaie peste cei drepti și peste cei nedrepti" (Matei 5:45). A treia diferență este că există o îndurare *suverană* care este pusă deoparte pentru moștenitorii mântuirii și care le este împărtășită prin legământ, prin intermediul Mijlocitorului.

Mergând puțin mai departe cu diferența dintre a doua și a treia deosebire descrise mai sus, este important să remarcăm că îndurarea pe care Dumnezeu o acordă păcătoșilor este doar de natură *temporară*; adică, este strict limitată la viața prezentă. Nu va exista nici o îndurare față de ei dincolo de mormânt: "Căci acesta era un popor fără pricepere; de aceea Cel ce l-a făcut n-a avut milă de el, și Cel ce l-a întocmit nu l-a iertat" (Isaia 27:11). Dar aici s-ar putea să apară o dificultate pentru unii cititori, și anume: nu afirmă Scriptura că "În veac ține îndurarea Lui" (Psalmul 136:1)? Două lucruri trebuie clarificate în această conexiune. Dumnezeu nu poate înceta niciodată să fie bun, pentru că aceasta este o calitate a esenței divine (Psalmul 116:5); dar *manifestarea* îndurării Sale este hotărâtă de voia Sa suverană. Trebuie să fie așa, pentru că nu există altceva în afară de El care să-L oblige să acționeze; dacă ar exista "ceva" acela ar fi *suveran*, iar Dumnezeu ar înceta să fie Dumnezeu.

Harul suveran absolut este cel care determină singur manifestarea îndurării divine. Dumnezeu afirmă clar acest fapt în Romani 9:15: "Căci El a zis lui Moise: Voi avea milă de oricine-Mi va plăcea să am milă". Nu starea jalnică a creaturii este cea care Îl determină pe El să arate îndurare, pentru că Dumnezeu nu este influențat de lucrurile exterioare Lui așa cum suntem noi. Dacă Dumnezeu *era* influențat de mizeria abjectă a leproșilor păcătoși, El i-ar fi curățit și mântuit pe *toți*. Dar El nu a făcut așa. De ce? Pur și simplu pentru că nu este dorința și scopul Său să facă așa. Și chiar mai puțin este meritul creaturii care-L determină să reverse îndurări asupra ei, pentru că este o contradicție în termeni să vorbim despre *meritarea* "îndurării". "El ne-a mântuit, nu pentru faptele făcute de noi în neprihănire, ci pentru îndurarea Lui" (Tit 3:5)—una fiind în antiteză directă cu cealaltă. Nici meritele lui Hristos nu sunt acelea care-L mișcă pe Dumnezeu să acorde îndurări aleșilor Săi: asta ar fi confundarea efectului cu cauza. Este "prin" sau din cauza îndurării Dumnezeului nostru că Hristos a fost trimis aici la poporul Lui (Luca 1:78). Meritele lui Hristos fac posibil ca Dumnezeu, în mod *îndreptățit* să-Și reverse îndurările spirituale asupra aleșilor Săi, justiția fiind complet satisfăcută de Garant! Nu, îndurarea vine *numai* din dorința suverană a lui Dumnezeu.

În afară de asta, deși este adevărat, binecuvântat și glorios adevărat, că îndurarea lui Dumnezeu "ține în veac", totuși trebuie să observăm cu atenție subiecții *față de care* "îndurarea" Sa este arătată. Chiar și aruncarea netrebnicilor în lazul de foc este un act de *îndurare*. Pedepsa celor răi trebuie contemplată din trei puncte de vedere. Din punctul de vedere a lui Dumnezeu, este un act de *justiție*, revendicându-Și onoarea. Îndurarea lui Dumnezeu nu este niciodată arătată în defavoarea sfințeniei și dreptății Sale. Din punctul lor de vedere, este un act de *dreptate*, când ei sunt făcuți să sufere ca și urmare a nedreptăților lor. Dar, din punctul de vedere al răscumpărăților, pedeapsa celor răi este un act de nespusă *îndurare*. Cât de groaznic ar fi dacă starea actuală a lucrurilor, când copiii lui Dumnezeu sunt obligați să trăiască în mijlocul copiilor Diavolului, ar dura pentru totdeauna! Cerul ar înceta dintr-o dată să fie cer dacă urechile sfinților ar auzi încă vorbirea hulitoare și murdară a celor netrebnici. Ce îndurare că în Noul Ierusalim "nimeni întinat nu va intra în ea, nimeni care trăiește în spurcăciune și minciună" (Apocalipsa 21: 27)!

Ca să nu creadă cumva cititorul că în ultimul paragraf ne-am inspirat din imaginația noastră, haide să apelăm la Sfânta Scriptură ca să întărim ceea ce a fost spus. În Psalmul 143:12 îl descoperim pe David rugându-se, "În bunătatea Ta, nimicește pe vrăjmașii mei, și pierde pe toți potrivnicii sufletului meu, căci eu sunt robul Tău." Din nou, în Psalmul 136:15 citim că Dumnezeu "a aruncat pe Faraon și oștirea lui în Marea Roșie, căci în veac ține *îndurarea* Lui!" A fost un act de răzbunare asupra lui Faraon și a oștilor lui, dar a fost un

act de "îndurare" pentru israeliți. Din nou, în Apocalipsa 19: 1-3 citim: "Am auzit în cer ca un glas puternic de gloată multă, care zicea: "Aleluia! A Domnului, Dumnezeului nostru, este mântuirea, slava, cinstea și puterea! Pentru că judecățile Lui sunt adevărate și drepte. El a *judecat* pe curva cea mare, care strica pământul cu curvia ei, și a *răzbunat* sângele robilor Săi, din mâna ei." Și au zis a doua oară: " *Aleluia!* Fumul ei se ridică în sus în vecii vecilor!"

Prin cele citate de mai sus, să observăm cât de zadarnică este speranță îngâmfată a celor răi, care, în ciuda continuei sfidări a lui Dumnezeu, totuși se bizuiesc pe faptul că El este îndurător față de ei. Cât de mulți sunt cei care spun: Nu cred că Dumnezeu mă va arunca în Iad vreodată; El este prea îndurător. O speranță ca aceasta este un șarpe, pe care, dacă îl hrănesc la sânul lor, îi va duce la moarte. Dumnezeu este un Dumnezeu al dreptății la fel de mult ca și al îndurării, iar El a declarat, în mod clar, că El "nu socotește pe cel vinovat drept nevinovat" (Exodul 34:7). Mai mult de atât, El a spus: "Cei răi se întorc la locuința morților: toate neamurile care uită pe Dumnezeu" (Psalmul 9:17). Tot așa s-ar putea să se gândească oamenii: eu nu cred că dacă se lasă ca murdăria să se adune și apă murdară stă în bălți de jur împrejur iar oamenii se lasă lipsiți de aer proaspăt, atunci îndurătorul Dumnezeu îi va lăsa să cadă pradă unei febre cauzatoare de moarte. Adevărul este că aceia care neglijează regulile de sănătate sunt răpuși de boală, în ciuda îndurării lui Dumnezeu. La fel de adevărat este că acei ce neglijează legile sănătății spirituale vor suferi pentru totdeauna Moartea a doua.

Nespus de grav este să-i vezi pe atât de mulți *abuzând* de această perfecțiune divină. Ei continuă să disprețuiască autoritatea lui Dumnezeu, călcând în picioare legile Sale nerenunțând la păcat, și totuși bizuindu-se pe îndurarea Sa. Dar Dumnezeu nu va fi nedrept față de El Însuși. Dumnezeu arată îndurare față de cei care se căiesc cu adevărat, dar nu față de cei care nu au nici o remușcare (Luca 13:3). A continua să păcătuiești și încă să te bizuiești pe îndurarea divină pentru înlăturarea pedepsei este diabolic. Se spune: "Și de ce să nu facem răul ca să vină bine din el", și despre toți cei ce spun aceasta este scris: "osânda acestor oameni este dreaptă" (Romani 3:8). Cei ce presupun că vor primi neapărat îndurarea vor fi dezamăgiți cu siguranță; citiți cu atenție Deuteronom 29:18-20. Hristos este tronul îndurării, iar toți acei care disprețuiesc și refuză Domnia Sa vor "pieri pe calea lor, căci mânia Lui este gata să se aprindă" (Psalmul 2:12).

Dar haideți să lăsăm gândul nostru final să fie despre îndurările spirituale ale Dumnezeu asupra poporului Său. "Bunătatea Ta ajunge până la ceruri" (Psalmul 56:10). Belșugul acesteia întrece imaginația noastră. "Ci cât sunt de sus cerurile față de pământ, atât de mare este bunătatea Lui pentru cei ce se tem de El" (Psalmul 103:11). Nimeni și nimic nu o poate măsura. Cei aleși sunt numiți "vase ale îndurării" (Romani 9:23). Îndurarea este aceea care i-a adus la viață când ei erau morți în păcate (Efeseni 2:4,5). Îndurarea este aceea care i-a mântuit (Tit 3:5). Îndurarea Sa cea mare este aceea care i-a născut la o moștenire nestrăicătoare (1Petru 1:3-4). Nu am avea timp să spunem despre îndurarea Sa protectivă, sprijinitoare, iertătoare, îndestulătoare. Față de cei ai Lui, Dumnezeu este "Părintele îndurărilor" (2Corinteni 1:3).

"Când sufletu-mi se-nalță, Doamne,
Și ia aminte la ale Tale îndurări,
Fermecat de ce văd, mă pierd
În uimire, laudă și dragoste."